

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 29. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Mandag den 30. april 2012

Tidspunkt: Kl. 10.00

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Jens Joel (S), Sofie Carsten Nielsen (RV), Holger K. Nielsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Claus Hjort Frederiksen (V), Martin Geertsen (V), Pia Adelsteen (DF) fungerende formand, Merete Riisager (LA), Lene Espersen (KF)

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager

Pia Adelsteen fungerede som formand.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3163 (økonomi og finans) den 2. maj 2012

Økonomiministeren: Sagerne forelægges til orientering. Vi har været inde på dem før, så der vil ikke være tale om fuldstændig nye ting. Til gengæld er der sket nogle udviklinger.

Jeg har ingen kommentarer til punkt 4) forordning om administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet, punkt 5) forordning om det europæiske national- og regionalregnskabssystem og punkt 6) forslag til ændring af direktiv om nærmere regler for valgret og valgbarhed ved valg til Europa-Parlamentet for unionsborgere, der har bopæl i en medlemsstat, hvor de ikke er statsborgere. Jeg henviser til det aktuelle samlenotat for sagernes nærmere indhold.

1. Revision af kapitalkravsdirektivet (CRR/CRD-IV)

– *Generel indstilling*

KOM (2011) 0452

KOM (2011) 0453

Rådsmøde 3163 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2011) 0452 – bilag 1 (grundnotat af 7/10-11)

KOM (2011) 0453 – bilag 1 (grundnotat af 7/10-11)

EUU Alm. del (10) – bilag 296 (notat og høringssvar om Kommissionens høring vedrørende grænseoverskridende krisehåndtering)

KOM (2011) 0453 – bilag 2 (Folketingets udtalelse af 14/6-11)

EU-note (11) – E 12 (notat af 21/11-11)

EU-note (11) – E 4 (notat af 11/10-11)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 315 (side 286 FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 25/11-11)

Økonomiministeren: Vi har indkaldt til et ekstra økofinmøde den 2. maj. Vi vil gerne lande et kompromis i Rådet om kapitalkravsdirektivet. Sagen har været forelagt til forhandlingsoplæg allerede i november sidste år.

Jeg tror, alle ved, at det, der er tale om, er en helt central del i reguleringen af den finansielle sektor efter erfaringerne med den finansielle krise. Både for at tage højde for de ting, der skete, men også for at tage højde for, at vi gerne vil forebygge, at vi får en situation som den, vi havde med den finansielle krise.

Kernen er, at banker skal kunne modstå økonomisk nedgang, de skal kunne modstå finansiell uro. Derfor er det især spørgsmålet om mere og bedre kapital og mere og bedre likviditet til bankerne. Det er også dér, det bliver kontroversielt, for det er jo nogle af de helt centrale parametre for, hvordan en bank fungerer.

Jeg vil sige lidt om processen. Vi har det ambitiøse mål at nå et endeligt kompromis under dansk formandskab, dvs. også en aftale mellem Rådet og Europa-Parlamentet. Det Europæiske Råd støttede denne tidsplan på topmødet i marts i år. Det afspejler, at det er en sag, som har været diskuteret i efterhånden ret lang tid. Vi oplever nu, at der er et vist momentum i sagen, så det er ikke helt "far-fetched" at tro, at der kan landes et kompromis. Men det er ikke nemt. Det er en meget ambitiøs tidsplan, fordi der er modsat rettede interesser. Det er ikke så svært at lave et kompromis, hvis interesserne peger i samme retning. Det er straks sværere at lave et kompromis, hvis interesserne peger i forskellige retninger. Det er nok den situation, vi har her. Men hvis vi kan få et kompromis den 2. maj, har vi tid til at lave forhandlingerne med Europa-Parlamentet, så det er sandsynligt, at vi kan nå en aftale. Det vil være meget vanskeligt at nå til enighed om en aftale, hvis vi først kan nå at forlige sagen på økofinmødet den 15. maj. Vi gør, hvad vi kan. Vi taler om en helt central del af bankreguleringen i lyset af de erfaringer, vi har haft med den finansielle krise.

Vi har lavet tre komplette kompromisforslag om sagen, som løbende har været drøftet på teknisk niveau. Det er ganske mange. Selv om der udestår tekniske detaljer, kan man sige, at det, der er tilbage, er nogle afgrænsede klumper, hvor om interessen samler sig. Dem vil jeg gerne sige noget om.

En af drøftelserne vedrører omfanget af national fleksibilitet inden for rammerne af de nye regler. Der er tale om en balance. På den ene side er der brug for fælles regler for bankerne i de 27 medlemslande. Det vil give konkurrencefordele, fordi man så er på samme – om jeg så må sige – konkurrenceflade. Det vil gøre det enklere. Man ved, hvad man må gøre. Man har én regelbog, man kan slå op i. Hvis man fortsætter med de 27 forskellige regelsæt, vi mere eller mindre har nu, risikerer man, at det går ud over det indre marked, og man risikerer også, at der kommer negative grænseoverskridende virkninger. På den anden side er der stadig væk en national interesse i de nationale banksystemer. Vi har nationale tilsyn. Der er forskelle mellem banksystemerne i de forskellige lande. Der er et rum, hvor man kan sige, vi har brug for fælles regler, men vi har også brug for, at landene kan være der. Det hele handler om penge, men det gør det altså på lidt forskellig måde i de forskellige lande.

Kommissionens forslag gav meget begrænsede muligheder for nationale afvigelser fra de fælles regler. Derfor er der flere lande, som ønsker en større grad af fleksibilitet. Vi har udvidet mulighederne for national fleksibilitet væsentligt.

Vi har lavet en "fleksibilitetspakke". Mange af disse ting er ikke anderledes end de forhandlinger, vi kender fra forhandlinger med hinanden. Man når et punkt, og så prøver man at lave en pakke, som afvejer de forskellige hensyn, der er.

Vi har introduceret to nye elementer med mere national fleksibilitet. Dels at landene kan fastsætte et ekstra kapitalkrav til deres banker i form af en såkaldt "systemisk buffer". Der er ingen øvre grænse for denne buffer, men det kræver godkendelse fra Kommission, hvis bufferen fastsættes over et vist niveau. I det kompromisforslag, vi har lagt på bordet, er niveauet 3 pct. Bufferen kan kun pålægges bankernes nationale eksponeringer – dvs. kun udlån i bankens hjemland – og ikke bankernes eksponeringer i andre EU-lande, medmindre Kommissionen godkender det. Det hænger sammen med, at lige så snart man bevæger sig uden for det nationale, så smitter det af på de andre banksystemer.

Landene kan desuden af hensyn til den finansielle stabilitet stille midlertidige krav om mere kapital, krav om offentliggørelse, krav vedrørende store engagementer og krav om størrelsen af den såkaldte kapitalbevaringsbuffer. Kapitalbevaringsbufferen er den ekstra kapitalbuffer, som kræves opfyldt, før instituttet frit kan foretage bonus- og dividendeudbetalinger. I husker, at vi har sagt, at i gode tider bliver man nødt til at lægge til side, og hvis man ikke vil lægge til side, kan man ikke betale dividende og bonus. For så tilgodeser man jo aktionærerne, før man konsoliderer sig. Det har vi vendt her tidligere.

Sådanne midlertidige afvigelser kræver ligeledes godkendelse fra Kommissionen. Landet har altså initiativet, hvis man finder, det er begrundet, men Kommissionen skal godkende det.

Nogle lande vil gerne have mere fleksibilitet end dette. Andre vil gerne have mindre fleksibilitet, eller også vil de have mere kontrol med fleksibiliteten. Den nærmere indretning af disse elementer kommer vi nok til at justere helt frem til den 2. maj, altså på onsdag. Muligvis endda på selve mødet. Som I kan høre, er det elementer, som kræver en vis håndtering. Nogle vil gerne have mere. Nogle vil gerne have mindre. Nogle vil gerne have mere kontrol. Nogle kan måske nøjes med mindre, hvis der er mere kontrol. I kender disse forhandlingselementer. Samlet set kan de måske give kompromiset.

Dette er et stort udestående. Der er andre udeståender. Landene har forskellige holdninger til, hvor tæt de nye EU-regler skal være på de globale standarder i Basel III. Vi vurderer, at der er behov for visse tilpasninger i EU-reglerne. EU-direktivet skal gælde for samtlige banker i EU og ikke kun for de største globale banker, som der er fokus på i Basel III. Der må være et vist rum, for at vi kan gøre tingene til virkelighed i en europæisk sammenhæng. Der er mange banker i Europa, og det er altså ikke dem alle sammen, der kan siges at være en stor global bank. Sagt lidt på jysk. Det er også et kontroversielt emne, fordi det bl.a. handler om, hvordan man ser på konkurrenceforholdene i forhold til de definitioner, der er. Hvilke nationalt rum er der?

Derudover er der nogle tekniske nationale problemstillinger, som bør kunne løses, uden at man ændrer balancen i forslaget.

Vi har nogle store ting, som er kontroversielle, og som bliver krævende, og så har vi en række ting, som også skal bringes på plads nedenunder dét. Jeg er selv meget varsom med at være for skrāsikker, for det viser sig nogle gange, at det, man tror er en teknisk ting, der bare kan bringes på plads, popper op og bliver en meget større ting, fordi det i forhandlingsforløbet kan spille en rolle. For så er der nogle, der synes, at balancen begynder at blive forkert.

Det, jeg har sagt nu, har meget drejet sig om formandskabshåndteringen, altså kompromisøvelsen. Fra dansk side har vi selvfølgelig fortsat holdninger til det. Noget af det, som er vigtigt, er, at der ikke røres ved det, som blev bragt på plads allerede inden formandskabet, nemlig at danske realkreditobligationer fortsat vil kunne anvendes som likviditet af bankerne. Realkreditobligationer har jo bestået alle tiders stesstest. Det er et meget gammelt system, som har modstået alle mulige forskellige slags stresssituationer. Realkreditobligationerne er generelt meget likvide, selv i perioder hvor der er finansiell uro. Kompromisforslaget indebærer, at der skal træffes en ny politisk beslutning af Rådet og Parlamentet i 2015 om de endelige likviditetskrav, herunder hvilke typer aktiver der er tilstrækkeligt likvide til at tælle med. To ting er vigtige i den forbindelse. Det ene er, at det skal være objektive egenskaber ved aktivet, altså likviditetsgraden, som er udslagsgivende. Det andet er, at det er en egentlig politisk beslutning. Det er altså ikke bare en administrativ beslutning, hvad man synes skal tælle med eller ikke skal tælle med. Det er en egentlig politisk beslutning. Og det skal være en analyse af de forskellige aktivers objektive likviditetsegenskaber, der er udslagsgivende. Det er ikke en definition, som måske ligger lidt tilbage i historien. Jeg vil bare anføre som en note, at nogle i forbindelse med Basel III mente, at statsobligationer er statsobligati-

oner. Jeg tror nok, nogle i dag vil sige: "Joh, nogle mere end andre." Det giver sådan set rigtig god mening.

Derudover vurderer vi, at forslaget udformning af kravet om stabil finansiering, som kan få betydning for de korte danske rentetilpasningslån, er tilfredsstillende. Kravet indebærer, at banker i højere grad end nu skal sikre, at udlån med lang løbetid også matches med finansiering med lang løbetid. Der er også hér lagt op til en politisk beslutning, men først i 2017, om, hvorvidt og hvordan dette krav eventuelt skal indføres i EU.

Kompromisforslaget vurderes desuden at indebære, at også garant- og andelskapital under visse betingelser fortsat vil kunne medregnes som egentlig kernekapital. Det er en vigtig ting i en dansk sammenhæng. Bl.a. hvis man ser på de danske sparekasser og andre små institutter, som ikke er aktieselskaber. Det vil sige, at den mangfoldighed, der er, vil kunne rummes inden for det reviderede direktiv, hvis det går sådan som kompromisforslaget ligger.

Kompromisforslaget sikrer også, at Danmark vil kunne opretholde krav om offentliggørelse af institutternes individuelle solvensbehov, som vi hidtil har haft det. Vi har selvfølgelig været meget forsigtige, men vi har været godt hjulpet af, at de danske interesser har været håndteret, før formandskabet trådte i kraft. Derfor har vi en situation, hvor vi kan håndtere det "rent" som formandskab. De ting, jeg har nævnt som særlige danske prioriteter, er som følge af vores tidligere diskussioner af dem i meget vid udstrækning på plads.

Lene Espersen var fuldstændig enig i den tilgang, regeringen havde til sagen, og mente, det ville være flot, hvis man kunne indgå en aftale og lande et kompromis. For god ordens skyld tilføjede hun – selv om Det Konservative Folkeparti havde givet mandat sidste gang – at det var afgørende, at der blev så megen fleksibilitet, at det danske realkreditsystem kunne bevares. Også med hensyn til kapitalkrav til den "systemiske buffer" må der være en vis fleksibilitet.

Lene Espersen var enig med økonomiministeren i, at udfordringen i relation til Basel-III består i, at der er forskel på Lemvig Sparekasse og et stort globalt pengeinstitut.

Hun roste økonomiministeren for, at der er lagt op til politiske beslutninger – altså ikke delegerede retsakter.

Hun var glad for, at økonomiministeren selv nævnte, at garanti- og andelskapital under visse betingelser fortsat vil kunne medregnes som egentlig kernekapital.

Til sidst gjorde Lene Espersen opmærksom på, at man i Europaudvalget var meget optaget af, hvordan reglerne om bedre ledelse bliver udformet. Som hun læste samlenotatet, er der ikke krav om kvindevoter, hvilket hun gerne ville have bekræftet.

Nikolaj Villumsen opretholdt sin modstand mod mandatet. Han var bekymret, fordi der var tale om et maksimumsdirektiv, som vil forhindre os i at gennemføre mere vidtgående lovgivning herhjemme for at sikre os mod fremtidige kriser.

Pia Adelsteen sagde – på trods af at Dansk Folkeparti sidste gang ikke havde givet mandatet – at det ser ud, som om det går den rigtige vej med hensyn til kvindevoter i bankbestyrelserne.

Hun rejste spørgsmålet, hvad der sker, hvis Kommissionen siger nej til et lands ønske om at forøge bufferen udover det fastsatte maksimumsbeløb.

Økonomiministeren sagde et fuldtone ja til Lene Espersens bemærkninger om den danske realkredit, som spiller en afgørende rolle for vor boligfinansiering og for den måde, bankerne har deres likviditet på.

Der må være tale om en politisk beslutning, beroende på en analyse af hvor likvide sådanne realkreditobligationer egentlig er.

Vi er glade for reglerne om garanti- og andelskapital, fordi de tager hensyn til, at der er stor forskel på banksystemerne.

Økonomiministeren bekræftede, at der i forslaget ikke er noget med kvindevoter. Det må man diskutere i anden sammenhæng.

Økonomiministeren sagde til Pia Adelsteen, at Dansk Folkeparti stadig kunne hægte sig på mandatet, hvis man ønskede det.

Når Kommissionen skal godkende, hvis man vil forøge bufferen, er det fordi det kan påvirke konkurrenceforholdene. Kommissionen skal bekræfte, at det er velbegrundet at stille højere kapitalkrav.

Økonomiministeren pointerede, at de to problemer, hun nævnte vedrørende fleksibilitet og likviditet, ikke er småting, fordi disse ting anses for at være helt afgørende for konkurrenceforholdene. Der er tæt kontakt landene imellem, idet vi prøver at opnå et kompromis.

2. Opfølgning på G20-møde for økonomi- og finansministre og centralbankchefer og IMF's forårsmøde i Washington den 20.-22. april 2012

– *Orientering fra formandskabet og Kommissionen*

Rådsmøde 3163 – bilag 1 (samlenotat side 13)

Økonomiministeren: På Økofin vil der være en opfølgning på de seneste møder i G20 og den Internationale Monetære og Finansielle Komité og IMF's ministerkomité.

Som formand for Økofin repræsenterede jeg EU på G20-møderne sammen med økonomikommisæreren. Jeg repræsenterede også den nordisk-baltiske valgkreds på IMFC-møderne.

Den absolutte fokus var selvfølgelig på den aktuelle økonomiske situation og på, hvilke ressourcer IMF har. Den ret skrøbelige verdensøkonomi viser, at der er brug for ikke kun støtte i form af overvågning, men også i høj grad i form af ressourcer.

Jeg tror, at diskussionen på økofinrådsmødet i høj grad vil handle om IMF's ressourcer. Det lykkedes på møderne i Washington at opnå bred international enighed om at øge IMF's ressourcer. De nordiske lande var blandt de første til at indmelde bidrag og spillede derfor en central rolle i forhold til at skabe opbakning til ressourceudvidelsen.

Med aftalen tilføres IMF over 430 mia. dollars – det svarer til 2.500 mia. kr. – i supplerende bilaterale ressourcer. De er til generelt brug. Selv om der har været meget diskussion om Europas krise, så er det ressourcer, som er til generelt brug. Det er sådan set en meget vigtig pointe. Selv om der er megen diskussion om den europæiske økonomiske situation, så bør man ikke se bort fra, at det sådan set er verdensøkonomien, der er skrøbelig.

Jeg synes, det var godt, at vi nåede dertil. Jeg synes også, det afspejler, at den beslutning, som eurolandene tog om fredagen på det uformelle økofinmøde her i København om at gøre overvejelserne om en europæisk brandmur færdig, blev der kvitteret for. Nu har Europa sådan set gjort sig hjemmearbejde. Nu må resten af verden også være med til at sikre, at der er de buffere, der skal til, hvis der sker noget rundt omkring på kloden.

En række lande har offentliggjort tilsagn om bilaterale lån – og også hvor store beløb de melder ind – og jeg forventer, at de lande, som endnu ikke offentligt har udmeldt tilsagn, vil gøre det i den kommende tid. Det afgørende er imidlertid, at landene har givet garantier over for IMF om, at de stiller med pengene. Det gør, at man kan sige, at al den tid, vi har brugt på at diskutere firewall og ressourceudvidelse, har været godt anvendt. Nu kan vi lægge den diskussion bag os. Noget af det, som er en meget begrænset ressource i det internationale samarbejde, er i virkeligheden tid til at tale om, hvad der er vigtigt; hvad vi gerne vil have håndteret. Derfor synes jeg, det er et stort fremskridt, der er sket. Det gør, at den helt akutte krisehåndtering er på plads, og det at få de nødvendige buffere, hvis der kommer nye kriser, er på plads. Det vil sige, at fokus i højere grad kan være på,

at vi følger det stabiliserende spor og sørger for, at de ting, vi har sat i verden for at skabe vækst, får den rigtige balance med de forskellige elementer, som vi har drøftet før.

Fra dansk side er der – som I ved fra diskussionen før jul – givet tilsagn om et bilateralt lån til IMF på 40 mia. kr. Lånet vil blive stillet af Danmarks Nationalbank, og i praksis er der tale om en omplacering af valutareserven.

Et vigtigt aspekt i forhold til aftalen i Washington er, at aftalen blev truffet af G20 og IMF's medlemslande i fællesskab. Det er der noget politik i. Jeg tror, I kender det fra andre sammenhænge. Man vil nødtigt have, at de, der synes, de er de fineste i klubben, tager beslutningen først, og så trisser de over til de andre og fortæller, hvad de har besluttet. Derfor var det meget vigtigt, at det ikke var G20 landene, der tog forskud på beslutningen, men at den blev taget i det rigtige forum. Det er også med til hele tiden at sørge for, at balancen er i orden. Fra dansk side har vi også en interesse heri, selv om vi er med i G20 på grund af vores EU-formandskab. Men vi er der jo ikke, når vi ikke er formandsland. For det andet er der en række andre EU-lande, som er G20 medlemmer af egen drift. Det er også en central dansk prioritet at sørge for, at EU's repræsentation i G20 sammenhæng faktisk afspejler alle landenes interesser, og at man også forfølger dem. De lande, som er repræsenteret selvstændigt i G20, må føle ejerskab til det, der er den fælles holdning. Så står vi små lande meget stærkere, end vi ellers ville gøre.

Nikolaj Villumsen spurgte, hvad økonomiministeren mener om den bekymring, der har været i IMF for, at nedskæringerne i EU er for kraftige.

Pia Adelsteen mente, det var forkert, når mange talte om, at Danmark nu skal putte 40 mia. kr. ind i finanspagten, idet det er Nationalbanken, som yder et lån til IMF, og dette lån kan i givet fald bruges til at styrke alle lande, ikke blot EU-lande.

Økonomiministeren svarede Nikolaj Villumsen, at der i IMF havde været en diskussion om, at de lande, som havde mulighed for det, kunne øge efterspørgslen ved et stigende offentligt forbrug. Problemet er, at der næsten ikke er nogen lande, der har overskud til det. Det har Danmark f.eks. ikke. Selv om underskuddet nu ser ud til kun at blive på 75 mia. kr. i stedet for 100 mia. kr. i år, så har vi stadig underskud. Og det vil vi også få i 2013. Det væsentlige er, at vi har en samlet strategi og sørger for, at der er orden i finanserne og samtidig skaber rammer for vækst. Danmark er i en mellemposition, idet skiftende regeringer har handlet, inden situationen blev akut.

Økonomiministeren bekræftede over for Pia Adelsteen, at de penge, Nationalbanken låner til IMF, intet har med finanspagten at gøre. Hun tilføjede, at erfaringen viser, at det er meget sikre lån. Vi har aldrig tabt på dem. De kan hjælpe alle lande, ikke kun EU.

Merete Riisager var klar over, at lånene til IMF kan være med til at hjælpe alle lande, men der er jo en grund til, at man har etableret disse lån, og det er i høj grad krisen i Europa og især i de sydeuropæiske lande.

Nikolaj Villumsen nævnte, at der i den franske valgkamp af den socialdemokratiske præsidentkandidat er blevet fremført et ønske om en vækstpakke. Han spurgte, om den danske regering i givet fald vil støtte, at EU får en sådan.

Pia Adelsteen pointerede, at i øjeblikket er det lande i Sydeuropa, som har problemer. I øvrigt skal penge, som man låner i IMF, betales tilbage, og samtidig vil IMF styre den økonomiske politik i lande, som fonden låner penge til.

Økonomiministeren havde været meget forsigtig med ikke at sige, at problemerne kun er i Europa. Det er hele verdensøkonomien, som er skrøbelig. I den forbindelse anstillede økonomiministeren nogle sammenligninger mellem situationen i USA og i Europa. Hun mente, en række europæiske lande havde udvist solidt politisk håndværk og taget et politisk ansvar på en måde, man ikke havde set før.

I svaret til Nikolaj Villumsen sagde økonomiministeren, at der er en vækststrategi i Europa gående ud på at stabilisere økonomien og sørge for, at det indre marked begynder at levere igen, og derudover har Det Europæiske Råd bedt Den Europæiske Investeringsbank om at overveje, om man kan gøre mere og investere i infrastruktur for at fremme væksten.

Merete Riisager mente også, man skulle tage USA med i sine overvejelser, men når den danske nationalbank skyder 40 mia. kr. ind i IMF, så er det, fordi Europa er i krise. Så kan man ikke bare tale om en omfordeling af valutareserven.

Økonomiministeren ville ikke nægte, at der er tale om et lån til IMF, men rent teknisk foregår det ved en omlægning af valutareserven. Hun pointerede, at der ikke er lande, der har tabt penge på at yde lån til IMF. Der er et samspil mellem det, der foregår i Europa, og det, der foregår andre steder i verden.

UDG. 3. (Evt.) Klimafinansiering

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3163 – bilag 1 (samlenotat side 16)

Punktet var udgået.

4. Kommissionens forslag til Rådets forordning om administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet

– *Vedtagelse*

KOM (2011) 0730

Rådsmøde 3163 – bilag 1 (samlenotat side 18)

KOM (2011) 0730 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 21/3-12)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

5. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union

– Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 2. maj 2012, men forventes vedtaget på et senere rådsmøde

KOM (2010) 0774

KOM (2010) 0774 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 9/2-11)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

Pia Adelsteen kunne godt forstå, at man gerne ville have mere sammenlignelige tal, men hun var bekymret for, om det nye regnskabssystem vil indebære, at Danmarks bidrag til EU bliver øget, fordi vores BNP bliver øget.

Økonomiministeren kunne på nuværende tidspunkt ikke præcist sige, hvordan de nye regnskabssystemer kommer til at påvirke vort bidrag til EU, men hun regnede med, at det kun ville påvirke det marginalt.

Pia Adelsteen sagde, at hvis vi skal betale mere ind til EU, skal rabatten måske også være større.

Økonomiministeren pointerede, at bidragsreglerne ikke ændres.

6. Orientering om arbejdet med Kommissionens forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 93/109/EF af 6. december 1993, for så vidt angår nærmere regler for valgret og valgbarhed ved valg til Europa-Parlamentet for unionsborgere, der har bopæl i en medlemsstat, hvor de ikke er statsborgere

– Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 2. maj 2012, men forventes vedtaget på et senere rådsmøde.

KOM (2006) 0791

KOM (2006) 0791 – bilag 1 (grundnotat af 13/2-07)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (06) – bilag 362 (side 1325, senest behandlet i EUU 23/5-07)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

Pia Adelsteen spurgte, om forslaget indebærer, at en svensker kan stille op til Europa-Parlamentsvalget i Danmark.

Økonomiministeren svarede, at en svensk statsborger allerede i dag kan stille op til Europa-Parlamentsvalget i Danmark. Det nye er, at han ikke længere personligt skal løfte bevisbyrden om sin bopæl i Danmark, men at det er staten, der tager sig af dette.

**Punkt 2. Forelæggelse af sag ved EU-domstolen på
Beskæftigelsesministeriets område: C-337/10, feriesagen**

EUU alm. del (10) – bilag 35 (afgivelse af indlæg i EU-
domstolens præjudicielle sag C-337/10 George Neidel)

Den fungerende formand, Pia Adelsteen, sagde, at økonomiministeren ville forelægge en sag på Beskæftigelsesministeriets område. Da beskæftigelsesministeren ikke kan komme, ville økonomiministeren ordne sagen.

Økonomiministeren: Ordne og ordne. Det ved jeg ikke. Jeg vil ikke stille forventningerne for højt. Men det er beskæftigelsesministerens område. På hendes vegne vil jeg gerne orientere Europaudvalget om en retssag, som kører ved EU-Domstolen, og som regeringen deltager i. En skriftlig orientering om sagen er oversendt til Europaudvalget, i forbindelse med at den tidligere regering afgav sit skriftlige indlæg om denne sag. Her kan man mere i detaljen se, hvad det drejer sig om. Man kan erindre det, hvis man var med dengang. Eller man kan få ny viden, hvis man ikke havde den i forvejen.

Regeringen har den 8. marts 2012 deltaget i den mundtlige forhandling ved EU-Domstolen. Domstolen afsiger dom den 3. maj 2012.

Hovedsagen drejer sig om en tysk brandmajor, som i en længere periode, indtil han blev pensioneret, var ude af stand til at gøre tjeneste på grund af sygdom.

Brandmajoren, som var tjenestemand, havde som følge af sygdommen ikke holdt sin ferie og krævede betaling herfor. Han henviste i den forbindelse til EU-retten.

Arbejdsgiveren afviste kravet, da den tyske tjenestemandsret ikke tillader udbetaling af godtgørelse for ikke afholdt ferie.

Den forelæggende sag har bl.a. rejst det spørgsmål, om arbejdstidsdirektivets artikel 7 også omfatter videregående krav på ferie i henhold til national ret – altså ferie der rækker udover de 4 uger, som direktivet foreskriver.

Sagen kan få principiel betydning for Danmark, idet ferieloven giver lønmodtageren 5 ugers betalt ferie. Det er forudsat i ferieloven, at den 5. ferieuge ikke er omfattet af arbejdstidsdirektivet. Den 5. ferieuge kan derfor overføres til et efterfølgende ferieår eller udbetales efter ferieårets udløb.

Sagen kan også få betydning for de økonomiske konsekvenser i forslaget til ændringen af ferieloven – L 114 – hvor der ikke gives ret til erstatningsferie for den 5. ferieuge.

Desuden er det i Danmark, som I alle sammen ved, i høj grad overladt til arbejdsmarkedets parter at fastlægge de nærmere ferierettigheder for lønmodtagere, som er omfattet af en kollektiv overenskomst. Mange lønmodtagere har derfor en overenskomstmæssig ret til en 6. ferieuge, uden at denne ret nødvendigvis er undergivet direktivets begrænsninger.

Den danske regering har derfor intervenseret i sagen og afgivet indlæg til støtte for, at direktivet sikrer medlemsstaterne en ret til at indrømme arbejdstagere ret til mere end 4 ugers betalt ferie, uden at dette videregående krav på ferie omfattes af direktivets regler for afholdelse og udbetaling. Det er et forsøg på at balancere mellem de nationale hensyn og direktivets krav.

Regeringens indlæg skal ses i lyset af, at en dom kan betyde, at en række overenskomster og ferieloven vil være i strid med EU-retten. Det ville være trøls.

Vi har selvfølgelig – eftersom vi har den ordening, vi har, i vid udstrækning implementeres af arbejdsmarkedets parter – udarbejdet regeringens indlæg i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, sådan et der er fuld koordinering parterne imellem.

Vi ved som sagt ikke, hvordan sagen falder ud. Der afsiges dom på torsdag. Så må vi tage den derfra. Der er altså afgivet indlæg. Som sagt kan dommen få meget vidtrækkende betydning.

Ingen bad om ordet.

Mødet slut kl. 11.05.

Ref.: BE/an